

66. Benjamin 2001: 106. és GS VI, fr 51.
67. Benjamin 1980l: 790.
68. GS II, 1078.
69. Uo. 1157.
70. A marxi haladásgondolat benjaminini elutasításához vö. Benjamin 2001: 235. és GS V/1., 596.; Löwy 1992; Radnóti 1999: 78.
71. Benjamin 1980k: 763.
72. Benjamin 1980c: 100.
73. Vö. Gnam 1999: 177. skk.
74. Benjamin 1980l: 792.
75. Uo. 801.
76. Uo. 809.
77. Benjamin 1980m: 879.
78. GS II, 1153. Vö. GB III, 303.
79. Benjamin 1980j: 755.
80. GS I, 1239.
81. Uo. 1240.
82. Benjamin 1980i: 719.
83. Benjamin 1980f: 680.
84. GS I, 1239., kiemelés az eredetiben.
85. Uo. 1241–1242.
86. A történelmi materializmus mint a kinyilatkoztatás restaurációja kérdéséhez vö. Bolz–Van Reijen 1991: 60.
87. GS I, 1232.
88. Benjamin 1980o: 966.
89. Benjamin 2001: 231.
90. Benjamin 1980l: 810.
91. Benjamin 1980p: 977.
92. *„Ma alighanem a szervezett munkásság az egyetlen olyan jogalany az államok mellett, mely fel van ruházva az erőszak jogaival.”* Benjamin 1980b: 32.

Krusovszky Dénes

A NYÜSZÍTÉS EGY MEGHATÁROZOTT PONTJA

A kinti zajra rányitni bentről
a csendet, legyen szinte elviselhetetlen
a keveredés, mint a zsír,
ahogy sohasem tökéletesen fehér.

Vagy azt elképzelni, hogy mi történne,
ha bármit el tudnék olvasni,
ajtórésen beszűrődő fényt,
levált csempe helyét a falon, féknyomot.

A nyüszítésnek van egy meghatározott
pontja, még nyitva a száj,
de hang már nem jön ki rajta.
Ilyenkor akár nevetés is lehetne.

CSAK ETTŐL AZ ASZTALTÓL LÁTSZIK

A koszfoltokban sem nehéz
észrevenni a rendet és aztán már
emiatt visszajárni, figyelni, hogy
elmozdult-e, mert ez valami nagyon

fontos jel itt a kocsmafalon,
de csak ettől az asztaltól látszik.
Közben meg ez a rengeteg bocsánatkérés,
a felesleges mozdulatokban,

mintha valaki más is felejthetne helyettünk.
Szóval naponta bejönni ide,
mint egy búcsújárógép, de minden
meggyőződés nélkül. Elhinni bármit.

HOSSZÚ RUDAKKAL ÖNTIK KI AZ ÉJSZAKAI VIZET

Nem tudom beilleszteni.
Ezt a reggelt például,
hogy egy nagyobb működés
része vajon, mikor hosszú

rudakkal döfködik, öntik ki
a szemközti terasz ponyvájából
az éjszakai vizet.
Vagy egyszerűen csak ennyire hideg

egy februári eső logikája,
hirtelen üzennek értünk,
és még összepakolni
sem marad idő.

Szabó Marcell

NEGYEDIK JEGYZET

Szeretném, ha most látnál,
ahogy egy közepes méretű
szobában reggel óta mindent
leegyszerűsíték. Nem hiszem,
hogy számít, de ezt néha sokat
mondogatom.

Van egy ágyam. Valójában
csak egy matrac. Melletted sokáig
féloldalt akartam elaludni.
Megszokni, ami egyedül egy hát
mögött készülhet el, de úgy hogy
reggelre egy átizzadt póló is sok.
Valami ilyesmire lyukadnék ki,
egy hideg üveget szorongatok,
nem emelem meg csak fogom.
Hová feküdjek, egy ilyen háttal, mibe.

Aztán a kerthelyiség, egyszerre van
ott a rozsdás hűtő, a kempingszékek,
egyszerre a sövényen az ablakkeret.
Leülünk és kicsivel később rájövök,
abban a keretben sosem lehetett üveg.

Míntha valaki túl sokáig hallgatta
volna le-föl járni a liftet, le-föl,
és most azt mondaná, emiatt
van hideg. Ezt el lehet hinni.
Cipelni ugyanígy egy másfajta
okot, ami után előbb-utóbb
én következem. Kimegyek és
arra gondolok, ha megszámolnám,
egészen biztosan *hiányozna*
egy emelet. Nem tudom, honnan,
de hiányozna. Ezt az egészet,
minden erőmmel, ezt magamra értem.

Valahogy kora este lehetett,
nyár vége, még egészen meleg,
emlékszem, egyetlen történetem

maradt rólad, akkor már vagy
egy éve, két-három könnyen
megjegyezhető mondat.
Mentem valahová, de lehet,
hogy este volt, egy kaptató
jött, lejtett az út, ez megmaradt.
Aztán visszafelé, tőled el. *Mint
egy kezdetől ismerős test*, ebben
reménykedtem, amin már csak
taszítani vagy gyakorolni lehet,
szóval, hogy olyan leszek neked.
Gyakorolni, felszálltam egy buszra,
tök mindegy hogy mit.

Miklya Anna

IMA ESŐÉRT

Ugyanarról szólunk mind a ketten. Akár egy könyv
különböző kiadásai, csak az előszó más. Te azt állítod,
ismerős test. Én csupán azt, *a mellettem levő*.

Megvan a valószínűsége annak, hogy az ember éjszaka
a saját kiáltására riadjon fel. Vagy hogy épp sír, csikorgatja
a fogait. Oldalra nyúl, és ahogy tapogat, a derékon lejjebb
gyúri a vásznat. Ismerjük jól, egy aszkétatest körvonalait.

Az is lehet, hogy csak belül sikolt. De még végigsimít
egy meggyötört karon, belenyúl a sebbe. Csukló, tenyér,
ujjbegy, mondom. Beszélgessünk a határokról.

Ahol nincs csont, csak ott lehetek igazán közel. Egy könyv
lapjaira gondolok, ahogy hirtelen beléd marnak, megvágják
az ujjad. Beszéljünk, mondj egy szót, fejezd ki magad.
Nyögd végül, gerinobe nyilalló lucskos fájdalom.

Mégis, mondd, ez a fájdalom csak a húsé. Mit kezd a test
a hirtelen megismeréssel? Talán tanul, talán újrakezd.
A kezét innen mélyebbre bújtatja majd.

A FOLYTON VÁLTOZÓ

Mint régóta ismert, túl szigorú rendet, vetkőzik
le magukról a telet a fák. Hogy merném leírni
a szót, hogy szeretlek. Mindenem tombol most,
lerázza magáról hűvös göncét, a figyelmet.

Édesem voltál, édes kisfiam. Nem akarok ábrándozni
rólad. Mozdulataimban csak a rombolás öröme van.
Maréknyi csomókban képzelem le fejedről a hajjat.

Ki vagyok ma, melyik testi hibám, mindegy.
Kezem kést markol, majd kenyeret vajaz.
Úgy harapj egyszer húsba, hogy nyoma maradjon.
Vállamon szárnyat bont, ijedten cserreg a tavasz.

Kőrösi Zoltán

SZERELMES ÉVEK

– gyávaság –

Vannak olyan napok, gondolta Apa Apukája, mintha összesűrűsödne bennük az idő.

Össze-
sűrűsödik
az idő

Összesűrűsödik vagy megáll, hiszen ez majdnem ugyanaz.

Hirtelen, akárha önszántukból tennék, láthatóvá és érezhetővé válnak, gondoljuk így: felfedik magukat a titkos fonalak, amelyek az elsüllyedtnek hitt történeteket, elfeledettnek remélt mozdulatokat a bizonyosan bekövetkező jóslatokkal összekötik, akár egy hálóban, felbukkan a múlt, és mellé ereszkedik a jövő.

Fonalak?

Kötelek és színes szalagok.

Megmutatja magát az, ami elmúlt, és megmutatkozik a megsejthető jövő is, hogy ezekben a kiszakadt órákban és napokban egymás mellett ragyogjanak a már megtörtént és a megtörténésre ítélt pillanatok.

Egy örvény rántja le így a vizet, miközben persze maga a víz az örvény, a víz és a levegő és persze az iszapos mederfenékből kiálló kő, ami körül megfordulhat a sodrás.

Az ember
egy kődarab

Mert mi volna más az ember, ha éppen nem ez a kődarab.

És ha vannak ilyen napok, mert lenniük kell, akkor ez a délután, ez az este bizonyosan közéljük tartozik, gondolta Apa Apukája, és a száját kerekre csücsö-